

## NYULÁK

Az út fölött forrt a levegő, a karosszéria pedig porszagot árasztott, mintha az autópálya nem a Balatonra, hanem valahová a múltba vezetne.

– Kicsit rosszul festesz – mondta Vera, és tekintete oldalra villant; enyhén a kormányra hajolt, mintha félne, hogy kapaszkodó nélkül az autó hátrahagyja. – Nem húzod le az ablakot?

Amanda azon gondolkodott, amit érez, vajon hányinger-e. Nehéz volt eldöntenie. A porszagtól kóválygott a feje. Meg akarta kérdezni a kislányt a hátsó ülésen, hogy ő is rosszul van-e, de inkább elvetette az ötletet: a kislány nem tudott beszélni; vagy mégis tudott, de soha senki nem merete még megszólítani.

– Kiraktam a nyaralásra a tarot-t – szólalt meg Vera. – Csupa „kardok” volt. Szerinted mit jelent?

– Ha nem tudod értelmezni, miért vetsz kártyát? – Amanda úgy döntött, nem kockáztatja a rókázást: a lehúzott ablakon besüvített a levegő, falatonként tépte ki szájából a szavakat.

– Mert amikor kirakom, és megtisztítom, és gyertyát gyújtok, megnyugszom. És örült sejtelmes! Ha látna valaki, azt gondolná, boszorkány vagyok.

Amanda elhúzta a száját. Vera a tarot-hoz éppúgy nem értett, mint szinte bármi máshoz; belekapott, mert érdekelte, csak futólag húzta magára, akár egy új ruhát.

A szél jót tett, Amanda felélénkült, mintha a hányingert kifűjták volna belőle. Üresnek érezte magát. Most már élesebben látta Vera arcát, a homlokára tapadó göndör fürtöket.

– És ha senki nem látja?

– Akkor arra gondolok, hogy akár láthatna is. – Vera ránevetett, de Amandának nem volt kedve vizsgálni. Helló, boszorkány! Én vagyok! Átlátok rajtad, mint a röntgensugár!

Jó lenne, ha tényleg; ha Vera átlátszóvá válna, mint az üveg: látni lehetne mögötte a kocsi ajtaját, ő pedig belenyúlhatna, mint egy akváriumba, és kivethetné azt, ami elrontja az egész utazást. Hipp-hopp... rutinműtét, mehet vissza a barátnőjéhez.

– A „kardok” levegő elem – mondta. – Milyen lapok voltak?

– Nem mindegy? Kiraktam, jó ötletnek tűnt. Biztos volt értelme is. De elég ezt tudni... nem?

Amanda ránézett. Úgy.

– Elég azt tudni, hogy fontos, hogy jelent valamit – magyarázta Vera hangosan, hogy a menetszélről is hallja, és még jobban ráhajolt a kormányra.

Egy órája indultak és még mindig nem tértek le az autópályáról. Vera alighanem a leglassabb autós volt az

egész szakaszon, ha teheti, a külső sávban megy. Félte az autót. A kocsi új volt, mint ahogy a jogosítvány is.

Akárcsak ez a Vera – gondolta Amanda szomorúként, és felhúzta az ablakot. Már fáj a füle a befűtülő szélről.

Learatott búzatáblák mellett haladtak, a tarló borostája aranylott a melegben szunyókáló föld arcán. Amanda hányingere visszatolakodott, úgy érezte, az egész utazás a Balatonhoz újabb és újabb kortyok sorozata kapcsolatuk poshadt vizéből.

– Nem kellett volna indulás előtt megenned azt a két tükörtojást.

Nem kellett volna, de a tükörtojás szimbólum volt, olyasmiről, mint Vera kártyavetése. Minden közös reggel sütöttek valamit reggelire, és Amanda most is úgy tett, mintha: makacsul megette a tojást a szalonnával, amíg Vera mellette várakozott, aztán fogta a táskáját, és indultak is.

Próbaképpen Vera térdére tette a kezét, ám barátnője bocsánatkérő mozdulattal megfogta csuklóját, és odébb rakta. Egy darabig fagyos volt a hallgatás.

Megálltak egy benzinkútnál a Balatoni út elején. Vera kiszállt, hogy tankoljon és telefonáljon, Amanda pedig hátrafordult a gyerekekhez.

A kislány egész úton hallgatott, mint mindig. Űlt, a kezében csokis fánk, arcán maszat.

Töröld meg az arcod! – gondolta Amanda erősen, hátha ezzel kiválthatja a beszédet. Átfutott az agyán, hogy talán a kislány is ezért hallgat. Talán épp ilyen erősen gondol ő is arra, amit mondani akar.

A kislány nem törölte le a csokit. Csak nézett, szemé, amely olyan búzavirágkék volt, mint Amandáé, előremeredt, göndör hajába – szakasztott Vera – csokoládé ragadt. A csokis fánkot az ölébe ejtette, a fehér szoknyára.

– Most megyünk lefelé, nemsokára odaérünk... Igen, persze... – Éles kacagás. Amanda kinézett a nyitott ajtón Verára. – Igen, szeretném... Hm? Azt mondd, ide tudod varázsolni magad? – Nevetés. – Igen, Tintin. Puszt!

Tintin. Miféle becenév ez egy férfinak? És egyáltalán, kit hívnak Jusztinnak? Amanda biztos volt benne, hogy művésznév, a cirkuszban követelték meg, de Vera váltig állította, hogy ez az igazi.

– Láttad az igazolványát? Bele volt írva, hogy Jusztin?

– A tiedbe is bele van írva, hogy Amanda.

Vera visszaült, mosolyogva, nemtörődöm módon, és beindította a motort.

– Hé! – mondta Amanda nem sokkal később, amikor már Siófokon jártak. – Emlékszel még Pannára?

– Hm...?

– A kislányunkra?

Vera felnézett a visszapillantóra, aztán indexelt. Az utca még messze volt, de szeretett biztosra menni.

– Ó, az. Játéknak jó volt. Úgy értem, úgy csinálni, mintha tényleg lehetne.

Amanda hátranézett. A kislány vállat vont, mintha azt mondaná, nem érdekli igazán, és kifakult. A csokis fánk valamivel tovább ott maradt az ülés fölött lebegve, aztán annak is nyoma veszett.

Csak a fejfájás maradt és a kedvetlenség.

Tintin bűvész volt egy vándorcirkuszban. Vera azt mondta, azért csak ott, mert túl fiatal ahhoz, hogy nagyobb társulatok alkalmazzák.

És nem elég jóképű – tette hozzá Amanda, először csak gondolatban, aztán később hangosan is, időnként trágárságokkal keverve. Szerinte Jusztinnak – „juszt se Tintin”, mondta – répahaja volt, és kicsi, kellemetlenül csillogó szeme. Verának azonban tetszett. Ez is csak azt mutatta, hogy Amanda nem ismerte annyira a barátnőjét, mint hitte: ha az ilyen Jusztinfélék is elfogadhatóak – mit elfogadhatóak! tündérik, bájosak, szexik –, akkor lehet, hogy őt se annak látja, ami?

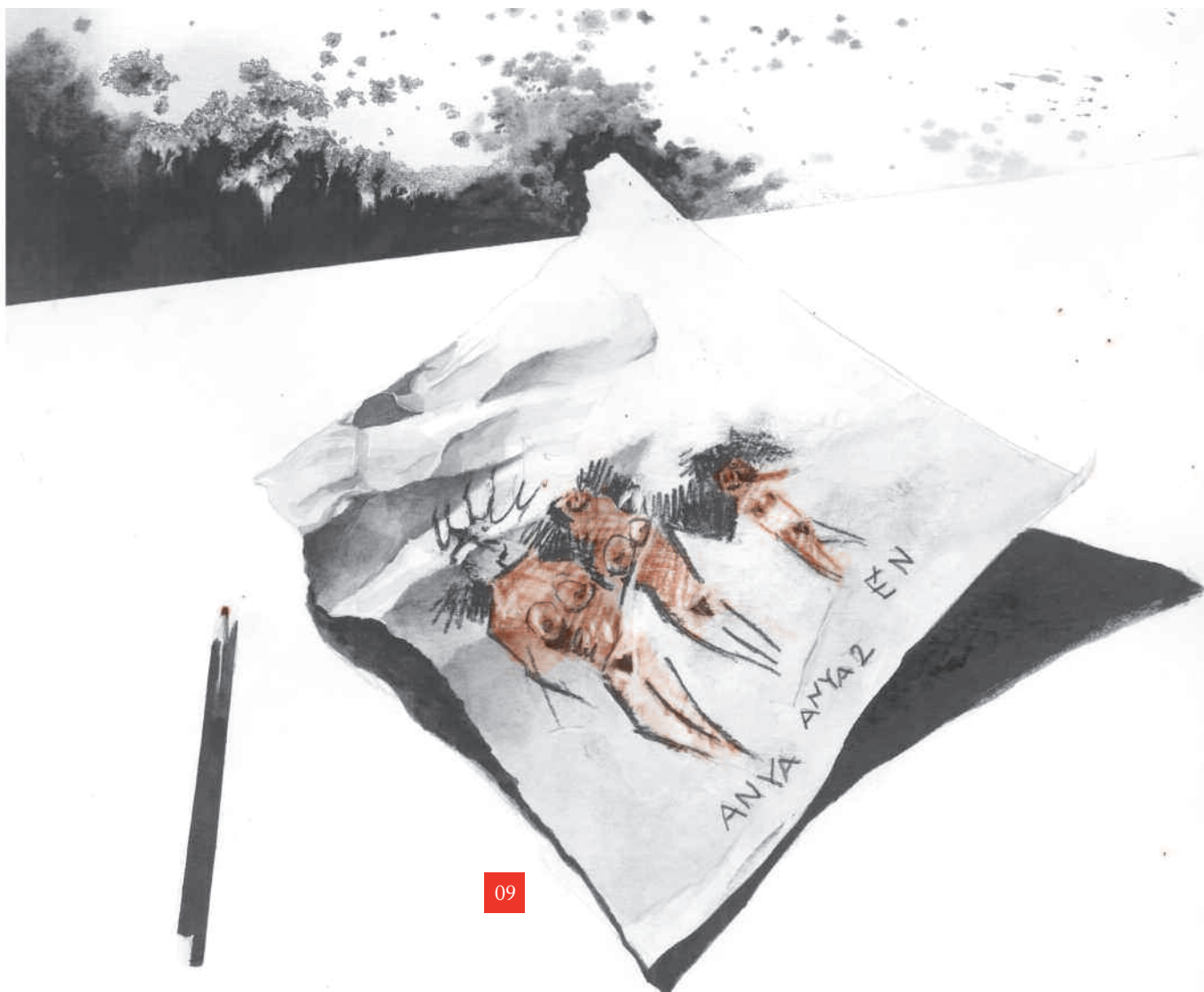
Jusztin két hete Fóton szó szerint elvarázsolta Verát: nyúllá változtatta a porondon, aztán lasszóval elcsípte. Rákacsintott, rámosolygott, és a következő pillanatban Vera toporgott zavartan a kötél végén. Jusztin azt akarta, hogy hajoljon meg ő is, aztán levette a nyakáról a lasszót.

Vera szerint ez romantikus volt. Amanda szerint inkább szerelmi varázslat, övön aluli méghozzá, de az egyetlen, akit gyanújáról megkérdezhetett volna, épp a barátnője volt.

Ahogy a strandon sétáltak, és felmérték a fagyaltosokat, figyelte Vera lépteit, megakadnak-e, amikor leképzeli róla a fürdőruha bugyiját. Régen a barátnője azt mondta, hangyát tudna gyűjtani a nézésével. Most azonban Vera mintha észre sem vette volna. Látod? – fordult a kislányhoz, aki némán, maszatos kézzel követte őket. A gyerek visszánézett, megrázta verás hajfűrtjeit, és felemelte a kezét: ökle szorosan összezárva, akárha fonalat követett volna.

Arca nyugodt volt, bár, ahogy sétáltak a Balaton-korzón, úgy fakult, s hagyta el önmagát. Amikor már lejárta a lábfejét, és rózsaszín lábszára tompa csúcsban végződve lendült előre lépés közben, Amanda elfordult tőle.

– Szereted a szellemeket? – kérdezte Verától. A kislány velük szemben ült a fűvön, és botokkal játszott. Azt próbálgatta, függ-e a vastagságuktól a hangjuk. Amandának nem tetszett, hogy összeütögeti őket, fáj a feje a kopogástól.



– Persze.

Vera kezében ott volt a mobil, álmodozva mosolygott le rá, miközben a gombokat nyomogatta.

– Nem a halottakét. Hanem olyanokét, akiket mi hívunk életre, az akaratainkkal.

– Mmm.

– Vera?

– Tintin azt mondja, a szellemek ott laknak az ingujjában, a cilinderében, a frakkjában. Belefűzte őket a pálcájába, mint a kendőket, feletette őket a nyulakkal. Amikor nyúl voltam, mintha én is láttam volna őket. – Szünetet tartott. – De aztán kiderült, hogy csak tollak, amikből bokrétát köt és elővarázsolja a gomblyukából. – Tintin azt mondja, hogy mivel ott laknak a szellemek nála, rajta, nem léteznek. Azt mondta, képzeljem el, ahogyan „nem vannak”.

– Csak dumál.

– De azt jól – mondta Vera.

Néha jobb lett volna, ha veszekszik. Vagy visszavág. Vagy legalább jelzi, hogy tudja, hogy Amanda nem szereti Jusztint. Tudomásul véve, iktatva. Lehet továbblépni, lezárni az aktát. Így mintha végtelenített vállatáson ülnének, ahol általában Amanda a kérdező.

– Nem szeret téged – bökte ki morcosan.

– Eljöttem, nem?

– De ha visszamész... nem fog szeretni.

– Meglátjuk.

Vera arca sima volt és nyugodt. Mint akit nem zavar semmi. Lehet, hogy titokban a szíve a mutatvány után is nyúl maradt, csak a fű és a baszás érdeklí, és emiatt szereti úgy a répahajú Jusztint meg a répáját.

Amanda a kislányt nézte, aki továbbra is összeütögette a faágakat, rózsaszín nyelvét kidugta közben. Idegesítette. Rákiabált volna, de az ember nem kiabál rá képzeletbeli gyerekekre, ha mások is jelen vannak. Még akkor sem, ha ők nem látják.

A kislány egy szeretkezés után jelent meg, amikor lustán és meztelenül elnyújtóztak a padlószőnyegen. A kezük lassan körözött egymás hasán és mellén, és halkán suttogtak, hogy csak ők és a szőnyeg hallják. Aztán egyszer csak ott volt a gyerek a kanapén, és az orrát túrta. Nem zavarta, hogy meztelenek; az arcán nem látszott sem öröm, sem rosszallás.

Amanda olvasott már erről, hogy gyakoriak a spon-tán szellemszületések, és hogy nem kell ebből nagy ügyet csinálni. Hogy úgyszólván csak a fejben léteznek, és ha meg akar szabadulni tőle, belülről kell kipurgálni. A fok-hagyma jó – állította határozottan egy ezoterikus web-oldal: „Ezt már a régiek is tudták, csak abban tévedtek, hogy kívül, a szobában aggatták fel a füzéreket. Meg kell enni a gerezdeket, és a szellem távozik. Nem szereti a büdös lehetet.” Amanda akkor jót nevetett ezen.

Egyre jobban zavarta a kislány. A lábszárából már jókora darab hiányzott, mintha elolvadt volna. A szeme pirosan villogott.

– Bemegyek.

– Mmm – motyogta Vera, és a füléhez emelte a mobilt.

– Kint maradok – mondta Amanda ugyanolyan hangon.

– Ühümm. – Aztán felragyogott az arca. – Ó, Tintin!

Amanda legszívesebben megfojtotta volna. Jusztin miatt azonban mégsem próbálta meg. Úgy érezte, a férfi még a messzeségből is őket nézi varázspálcáján, mint teleszkópon keresztül, lehelete borzolja talpuk alatt a fűvet. Márpedig előtte rendesen fog viselkedni.

Majdnem rendesen.

Lehajolt és megcsókolta Vera tarkóját. Barátnője szeme rávillant.

– És milyen volt az előadás?

Amikor beleharapott Vera tarkójába, kapott egy finom pofont. Amanda visszamorgott.

– Mi...? Igen, egy kutya.

Amanda felhúzta az orrát. Nem téveszted meg Jusztint, ő is látta, mit csináltam. Itt van velünk. Egyre inkább itt.

Egy kicsit tétovázott a bungaló előtt, aztán bement a házba, hogy kibontsa a whiskyt, amit magával hozott az útra.

Mindegyik szobában ott érezte a parfümjüket körülöttünk: Veráé Kenzo Air, Amandáé Summer volt, és a két üvegházi illat együtt füledté tette a világot. Két melegházi virág, porzó nélkül.

A hálószobában, a takaró alatt a parfümillat szappanéval keveredett el. Amanda szeretett volna közelebb húzódni, de nem mert. Úgy érezte, valami fekszik közöttük, egy hosszúkás, nehéz test, amely alatt benyomódik a paplan, mégsem látni. Vera Jusztinról álmodott.

Amanda Verát nézte, Jusztin szelleme meg őt. Látni nem lehetett, egyelőre nem volt más, mint súlyos üresség a levegőben, de magán érezte a tekintetét. Idevarázsolta magát, gondolta Amanda, hogy megfigyeljen. Csal. Én sem bámulom őket, amikor ők alsznak együtt.

Dacosan közelebb csúszott, félrelökte a kísértetet, és becsúszta kezét Vera takarója alá. Tenyere alatt meleg és puha volt a bőr. Ujjai barátnője mellére vándoroltak, és finoman körözni kezdtek. Vera felsóhajtott.

Halk szisszenés hallatszott, és Amanda elmosolyodott. Ezt neked, Jusztin!

Lejebb csúsztatta a kezét Vera pizsamanadrágjába. A friss borosta enyhén szúrta, de a nyílás nedves volt.

– Azt hittem, megbeszéltük – motyogta álmosan Vera.

Amanda ujjai lejebb siklottak.



– Enélkül is lehetünk barátok – fogta meg a csuklóját Vera, és megszorította.

– Én nem emlékszem ilyesmire.

– Mondtam, hogy van Tintin.

– És neki is mondtad, hogy van Amanda?

Vera kihúzta a kezét a pizsamanadrágjából.

– Légy jó kislány.

Amandának erről eszébe jutott valami – körülnézett a szobában. Nem látta sem a kislányt, sem az ürességet Jusztin szelleme helyén.

– Nincs itt.

– Ne csináld! Ennyi.

Amanda visszahúzta a kezét, és beledugta a saját pizsamanadrágjába. Behunyta a szemét, és azt képzelte, Vera az. Ha a barátja hallotta is felgyorsuló lélegzetét, nem mutatta jelét.

De képtelen volt elmenni. Valamikor, miközben magát simogatta, Jusztin visszafeküdt közéjük, jelenléte hideg volt és józanító: úgy érezte tőle, soha nem lesz képes orgazmusra. Sóhajtvá kihúzta kezét a nadrágjából.

Hátat fordított nekik, és megpróbált elaludni. Fáj a feje, talán a whiskytól, talán mástól. Felkavarodott a gyomra, de aztán, amikor az ablak alatt, a holdfény pászmájában megjelent és összekucorodott a fehér ruhás, piros szemű kislány, elmúlt.

A kislány már nem sétált utánuk: keze-lába tömpére olvadt, guggoló békaugrásokkal haladt a nyomukban. Ha meglátott valami érdekeset, megállt és megszaglásztta. Haja csúnyán hullott, a göndör fürtök alatt pihés volt, mint egy újszülött vagy egy kicsibe. Amanda sajnálta, de nem tudta, mit tegyen. Amikor meg akarta simogatni, a keze átsiklott a gyereken, a szemrehányó pillantást pedig, amit utána a kislány rávetett, nem bírta elviselni.

– Mi van? Mísznek tűnsz – mondta Vera.

– Tudsz róla, hogy így meghal Panna? Ha te ki lépsz?

– Nem vagy kicsit öreg egy képzeletbeli gyerekhez? – kérdezett vissza Vera.

A Balaton partján sétáltak a többi nyaraló között. Amanda megállt volna a kukoricaárusnál, de barátja jele továbbietett. Lábát gyorsan, apró rándulásokkal szedte, mintha valami vonzotta volna előrefelé.

– A mi képzeletbeli gyerekünk – hangsúlyozta Amanda.

– Felőlem.

Egy lépés távolságban sétáltak egymástól. Régen sem fogták meg egymás kezét az utcán – túl sokan néztek rájuk furcsán –, de Amanda most jobban vágyott rá, mint máskor: hogy megmutassa... Elege volt a csak négy fal között létező szerelemből.

Rózsaszín bőrű nyaralók áramlottak körülöttük. Testükön fagyaltszínű ruhák, kezükben divatszínű

fagyik. Nem messze, egy füves részen színes kocsik álltak, körülöttük összesűrűsödött a tömeg. Póznák meredtek az égre.

– Hé! – torpant meg Amanda. – Ezek nem...?

– Mi az?

Vera megállt, és pirosuló arccal hátrafordult. Mosolygott, de a mosolya nem érte el a szemét.

– Erre jártak, nem gond, ha beköszönök?

Amanda kinyitotta a száját, becsukta, aztán rákiáltott Verára:

– Azt hiszed, hogy ha úgy csinálsz, mintha nem lenne semmi gond, akkor már nem leszel hülye picca?

Körülöttük egy pillanatra megálltak az emberek, aztán indultak tovább. Nem az ő gondjuk. Vera elsápadt, aztán megfordult, és futva megindult az épülő cirkuszi sátor felé.

Amanda az ajkába harapott, majd körülnézett. A kislány eltűnt mellőle.

Végül mégiscsak elindult Vera után. Ismerte: nem sokára megnyugszik, megbocsát, és mosolyog rá, majdnem, mintha közel engedné – pedig olyankor van a legtávolabb.

A cirkuszi sátor váza már állt, a koszos, kék-sárga ponyvát is félig ráhúzták, akár egy kabátot. Erősen kifestett, hízásnak indult nők terelgették odébb a gyerekeket, nehogy a fejükre pottyanjon valami, nehogy eldőljön egy pózna. Az állatok ketreceiről felhajtották a viaszosvásznat, és a girhes medvék, struccok és majmok unottan visszabámultak az emberekre.

Amanda hiába kereste Vera szökén göndörödő, vagy Jusztin vörös haját. Tanácstalanul állt a bábászok között, aztán a gyerekekkel együtt az állatok ketreceihez sodródott. A medvék csipős szaga facsarta az orrát, a struccok halkán csettintettek a csőrükkel. Jusztin nézett rá a rágógumin kérődző majmok szeméből. Szelleme besuhant, kisiklott az állatok fülén.

Nem tévesztesz meg, gondolta Amanda. Látlak. Tudom, hogy nézel.

Zavarta a figyelem. Jusztin szellemének most nem lenne itt semmi keresnivalója, hiszen épp Verával van, miért nézi akkor őt?

A nyulak ketrece előtt egy fehér bolyhos nagy kutya ágaskodott, mancsát a dróthálóknak feszítve. Amikor megfordult, Amanda látta, hogy a kislány őt nézi. A gyerek kurta karjával intett neki, aztán visszahuppant a földre. Aggasztóan olvadt.

Hamarosan nem marad belőled semmi, mondta magában Amanda, és szemrehányóan nézett Pannára. Megpróbálhatnál megmaradni. Legalább küzdj egy kicsit!

A kislány szelleme leült a földre a nyúlketrec mellett, és fehér kezét nyalogatta. Nem hallotta meg Amandát, és talán nem is érdekelte.



– Tintin azt mondja, hogy egyszer megpróbálta átvarázsolni magát a porond egyik végéből a másikba.

– A porond kerek, nincsen vége.

– Ne köss bele! – Vera a félig meghámozott krumplit nézte. Nem látszott mérgesnek. – Szóval megpróbálta, és egy része át is került, de a többi nem. Azt mondja, nem bánja, mert a rossz tulajdonságai mentek előre. – Felkuncogott.

Amanda rábámult.

– Ez egy vicc?

– Igen. Képzeld, viccelni is szokott! – emelte fel a hangját Vera, és most először nézett a barátnőjére. – Kihozod a répát a kocsiból?

Amanda vállat vont és kilépett a házból. Ahogy átvágott a kerten a parkoló autóig, egyfelől félig kúszva, félig szökdécselve a kislány, másfelől Jusztin szelleme kísérte. Nem nézett egyikre sem, csak kinyitotta a csomagtartót, kivette a szatyrot, és elindult visszafelé. Azok ketten némán követték. Amikor megtorpant, ők is megálltak. Épp csak egy kicsit értek hozzá, mintha szükségük lenne az érintésére.

Leszegett fejjel bevitte a szatyrot, és felkapott egy kést. Pucolni kezdte a fokhagymát.

– És emlékszel arra, amikor tavaly itt voltunk, és neked a strandon elengedett a bikinipántod? – kérdezte Vera. Egy olyan beszélgetést folytatott, amiből Amanda kimaradt, talán még akkor kezdte el, amikor ő kiment a zöldségekért.

– Persze. És utána te takartad el, amíg vissza nem kötöttem – válaszolta Amanda mogorván. A torka elszorult. Mikor fogta meg utoljára Vera a mellét?

– Bocs – mondta Vera zavartan. – Csak...

– Én nem tudok varázsolni.

– Én nem...

– És nem is fogok! Nem tartom tisztességesnek.

Kis szünet.

– Szerintem igazából ő se tud. A bűvészek csak ügyesek, ennyi.

– Azt látom...

Még egy darabig hallgattak. Furcsa – gondolta közben Amanda – olyan érzésem van, mintha pont akkor beszélnének a legtöbbit, amikor épp nem szólalunk meg.

– Minek annyi fokhagyma?

– Megenni.

Vera nagyot nézett, de Amanda már be is vette a szájába az első három gerezdet, és rágni kezdte. Barátnője fintorgott.

– Így akarsz velem egy ágyba feküdni?

– Miért feküdnék veled egy ágyba? – kérdezte rágyva Amanda. – Így se, úgy se nyalsz ki.

Kisétált a kertbe, és még néhány gerezdet szétrágott. A fokhagyma csípte a nyelvét, de lenyelte.

A szellemek az egyik tuja mellett álltak. Jusztin már egészen hasonlított önmagára, bár még mindig át lehetett rajta látni. A kislány mellette ült, fehéren és kicsit alaktalanul. Csak a szeme villogott ismerősen, pirosan. Amanda odasétált hozzájuk, és rájuk fújt.

Körvonalaik megremegettek, tartásuk elbizonytalanodott.

Amanda kinyitotta a száját, és mélyeket lélegzett. Ki, be. A fokhagyma szaga körbelengte, és a szellemek hátráltak néhány lépést.

Nem tudta, tényleg a fokhagyma miatt halványulnak-e el, vagy mert ő akarja, és hogy utána visszajönnék-e még, hogy őt kísértsék, de nem érdekelt.

Addig állt és lehelt, ameddig a kislány és Jusztin el nem tűntek, aztán visszament és Verára is ráfújta a fokhagymabűzt.

– Hülye – mondta Vera.

– Kifújom belőled Jusztint.

– Szeretnéd.

– Szeretlek – mondta Amanda.

Vera nem válaszolt egy darabig. Aztán:

– Moss fogat! – Azzal közömbösen elfordult, de Amanda érezte a hangjából: ha fogat mosna, akkor sem csókolná meg.

A cirkuszi sátorban aligha ők voltak az egyedüli felnőttek, akik gyerek nélkül érkeztek – hiszen ez a Balaton, itt semmi nem igazán ciki –, de valószínűleg ők voltak az egyetlen lesbikus pár.

Az egyetlen ex-leszbikus pár, gondolta Amanda.

– Exbikusok vagyunk – mondta Verának.

Barátnője udvariasan nevetett:

– Tintin azt mondja, nincsenek is igazi lesbikusok.

Csak olyanok, akik nem találkoztak vele.

Ezen meg Amanda nem nevetett.

– Tintinnek mindenről megvan a véleménye.

Vera vállat vont.

A nézőtér elsötétült. A porondmester lila frakkban kisétált ki, hogy felkonferálja a műsort. A gyerekek hangosan rikkantottak, a szülők pedig a fülükbe sugdostak, hogy maradjanak csöndben, figyeljenek, mindjárt jönnek a medvék.

Mit keresek itt? – kérdezte magától Amanda, de nem tudta megválaszolni. Már Vera is zavarta. Körülnézett, nem látja-e a fecsegő, csillogó szemű gyerekek között a kislányt, de a félhomályban nem tudta őket megkülönböztetni egymástól. Talán nincs is itt. Nem látta délután óta, amikor rálehelte a fokhagymát. Őt is elűzte volna Jusztinnal együtt? Ez tényleg működik? Egy kicsit büntudata volt miatta.

A porondon egykerekű biciklin körbetekertek a medvék. Csípős szaguk elkeveredett a pattogatott kukorica és a vattacukor illatával. A sátor fülledt volt és hangos, és a levegőtlenégtől és a visongástól



Amanda feje megint megfájdult.

Vera majdnem lecsúszott a székről, úgy előrehajolt. Jusztin jegyeinek köszönhetően közvetlenül a porond szélénél ültek, valahányszor a medvék az idomár osztorpattintása közepette elhaladtak előttük, bűzük megcsapta az orrukat. A gumikerekek alól felszállt a fűrészipor, és az egyik medve eltűszentette magát – egészen emberinek hatott.

A medvék után erőművész következett. A gyerekek végigfecsegték a mutatványt, és az állatok után nyafogtak. Amanda bámulta a beolajozott, lassan feszülő izmokat, és belülre, alulra figyelt: érez-e bármi-féle bizsergést a férfi láttán. Nem lepte meg, hogy nem, és kicsit irigyen Verára pillantott. Ha mindketten bepasisznának, ő egy erőművésszel, barátnője meg egy bűvésszel, akkor talán nem kéne elválniuk. Éjszaka, ha a férfiak már alszanak, kisurranhatnak egy közös ágyba.

Az erőművész után szépen trimmelt pudlikutyák következtek, piros labdán gurultak körbe, karikákon ugrottak át. Idomárjuk – egy kövérkés, szőke nő – éles fejhangon visította utasításait, és minden mutatvány után mélyen meghajolt. Keblei kibuggyantak dresszéből. A férfiak fűtültek.

Aztán Jusztin műsorszámára került sor.

Fekete frakkot és cilindert viselt. Hosszú lóképét komoly ráncok árckolták, ahogy fölemelte varázspálcáját, és intett vele – fehér galambok röppentek ki az ingujjából, hogy körözve tűnjenek el a cirkuszi sátor mennyezete alatt... mintha a ponyva a végtelenbe felnyúlt volna. Amandának az volt az érzése, a sátor csúcsa messzebb van, mint maga a hold. Nem látta a szemközti falat.

Ránézett Jusztinra, ő meg vissza rá. Először azt hitte, Verát figyeli, de az apró, mélyen ülő szemek rászzegeződtek. Ismerősnek érezte a pillantást; a szellem is így bámulta, amíg el nem fújta a semmibe.

A galambokat papírvirágok, kendők követték; Jusztin füléből, szájából tárgyak potyogtak elő. Vera lelkesen tapsolt az ő Tintinjének, tenyere már vöröstre pirult. Amanda keresztbefonta a karját, és szigorúan összehérsélt szájával bámulta Jusztint.

Nem kenyerezel le. Varázslatot használni nem ér.

A bűvész csak nekik játszott. A gyerekek ámulva kiáltottak fel, amikor a porondra betolt akváriumban hirtelen arany színű halak jelentek meg, majd bukfcencet vetve a levegőben eltűntek.

Jusztin meghajolt, és levette cilindert. Vörös haja felborzolódott, tisztán látszott elálló füle. Fölpillantott, komolyan biccentett, aztán ráütött botjával a kalapra, és a porond pereméhez sétált.

Amanda és Vera oldalán a gyerekek Jusztin felé nyújtóztak, és hangosan kiabáltak: – Én! Én! Én akarom!

Jusztin azonban ügyet se vetett rájuk: a cilindert egyenesen Verának nyújtotta. Amanda a barátnőjére nézett. Arca lángolt, mosolyától összeszorult az ember torka. Aztán Vera óvatosan benyúlt a cylinderbe, és kihúzott egy fehér nyulat.

A nézők ujjongtak, Jusztin pedig elégedett mosollyal hátralepett.

Amanda a nyulat bámulta. Ismerte. Az állat piros szeme rászzegeződött, füle reszketett, ahogy barátnője felemelte, hogy mások is lássák. Pihés szőre majdnem olyan volt, mint egy valódi nyúlé, de Amanda látta, hogy néhol még szőke, göndör hajsálak tapadnak rá, és bundáján egy helyen csokoládéfolt barnállik.

Visszanézett Jusztinra, aki széttárt karral fogadta a tapsot, majd intett. Két porondmunkás kerekese emelvényre fektetett hosszú ládát tolt be középre. Piros csillagok szikráztak kék oldalán, tetején fém-színű nap ragyogott: csillag alakban lefektetett kardok.

Jusztin felemelte kezét.

– Most pedig, a következő mutatványhoz, szeretnék kérni egy önként jelentkezőt!

Vera ujjongva felkiáltott, és kezében a nyúllal felugrott.

– Én!

– Én! Én! – kiáltották a gyerekek.

Jusztin körbeforgott, tekintetével kereste azt, aki legjobban akarja a mutatványt, aki legtökéletesebben beleillik majd a ládába, és Amanda tudta, hogy valójában már választott, és csak azért forog körbe, hogy ezt titkolja.

Átlátok rajtad. Mint a röntgen.

Azt hitte, Jusztin Verára mutat majd, de a hosszú, tövig rágott körmű ujj éppen reá szegeződött. A bűvész szeméből a szellem nézett vissza rá.

Furcsamód megkönnyebbült. Nyugodtan felemelkedett, és átmászott a porond korlátján. A tapsvihár közepette odasétált Jusztinhoz.

– Tudom, hogy csalsz – mondta halkán. Aztán felmászott a ládához, a kardokat átnyújtotta Jusztin-nak, és körülnézett.

A cirkuszi sátor falai eltávolodtak, Vera arcát már nem is ismerte fel a sok fehér pont között. Talán már akkor sem találta volna meg, ha visszaindul felé.

Aztán befeküdt, mert úgysem tehetett mást. Jusztin felmutatta a kardokat a közönségnek.

Amikor a fedél rázárult, arra gondolt, hogy talán egy kis szerencsével belőle is nyúl lehet. Olyan ember-szerű, mint Vera. Akkor ő is mindent elfelejtetne a fűvön kívül.

A dobpergés felerősödött, majd vége szakadt. Ez már a mutatvány, gondolta, és összekulcsolta kezét. Lélegzetét visszafojtva várt a láda sötétjében, hogy történjen valami. Bármi.

